

SPECIMEN ACADEMICUM,
DE
SENSU MORALI.

CUJUS

PARTEM PRIOREM,

CONS. AMPLISS. FACULT. PHILOS. IN REG.
ACAD. ABOENSI,

PRÆSIDE

Mag. FRANC. M. FRANZÉN,

Phil. Pract. & Hist. Prof. Reg. & Ord.

PRO GRADU

PUBLICO SUBJICIT EXAMINI

CLAUDIUS MAGNUS MOLIIIS

Stipend. Segercrantzianus Satacundensis.

IN AUDITORIO MAJ. D. XV DEC. MDCCCIII.

Horis a. m. convetis.

ABOÆ, typis Frenckellianis.

Sensus pulchri & decori, in externa hominum vita conspicui, naturalis quædam animi bonitas, sympathia inter pectora mortuorum, ceterique pii & benevoli naturæ impulsus, quibus societas humana gratior, & conjunctior redditur, egregia quidem sunt adminicula physici ordinis, qui legibus naturæ immutabilibus in universo conservatus, ab hominum non pendet arbitrio. In morali autem foro, ubi consilia & actiones liberæ imputantur voluntati, quidquid ex congenita naturæ constitutione profluit, nullum omnino habet pretium. *Mysterium* quidem est, omnem superans cognitionem humanam, libertas illa *transcendentalis*, qua homo, in mundo phænomenorum natus & educatus, ejusque necessitati, physicas leges cum corporis tum animi sui constituenti, usque ad mortem subiectus, legi morali obediendo ad alium quasi orbem, ubi ipse originaria est causa factorum, se transferre sibi videtur. Sed quisque tamen sibi conscius est, actionem aliquam

A

hu-

humanam, ut moralem, hac conditione auctori suo imputari, si in ea patranda rationis usus fieri potuit. Sine hoc itaque nulla est libertas. Sine libertate autem, quid est virtus, nisi naturæ & fortunæ donum, quod quidem varie excoli potest, atque ut magnæ ingenii dotes, ceteraque naturæ producta, a providentia divina ad optimos adhiberi fines; quod vero neque ab ullo mortalium jure poscatur, neque uni præ altero veram aliquam tribuat dignitatem? A ratione igitur, non a sensu quodam, qui ab illa non pendeat, omnem esse derivandam veram honestatem, pro certo habemus.

Sed æque certum manet, solam theoriam recti & justi, ab intellectu logice approbatam, non efficere virtutem. Quæ scilicet non in mera contemplatione idææ honesti, sed in habitu eam exsequendi consistit. Mera idea intra mentem manet: ut vero præctice efficax fiat & causa realis actionis, sensum excitet, necesse est, quo mens in corpus agat, sive rationalis natura in sensualem. Male itaque e doctrina morum omnem rejiciunt sensus moralis mentionem. Nam, ut juris naturæ definitio vana & inutilis foret, nisi legislatio civilis, ejus sequendo principia, externam hominum in homines vim quam maxime justam reddere studeret: sic moralis de virtute disciplina, sive Ethica scientia, pulchram quidem & sublimem, de morali hominis dignitate adumbraret imaginem, sed inanem & frustraneam, nisi educatio

mora-

moralis & religiosa id curaret, ut loco vis externæ, quæ in civitate valet, conscientia, sive sensus moralis, homines ad officia sua colenda excitaret & impelleret.

Talem vero existere sensum, qui internam efficiat justitiam & veram virtutem, quum scilicet a ratione ejusque ideis moralibus & religiosis originem suam ducens, in sensualem tamen hominis naturam realem exferat potentiam; his pagellis monere tantum volumus, ut sic plenior rei gravissimæ considerationem Lectoribus ipsis, de re morali ejusque practica efficacia sollicitis, commendaremus.

§. II.

Cum vero admodum vaga & incerta sit termini *sensus moralis* significatio: hanc initio definiamus.

Ut in omni de principiis honesti contentione: sic in quæstione de hoc sensu philosophi se invicem ob eam præcipue causam non semper intellexisse videntur: quod unus de principio justum & honestum in objecto, quod lex continet, cognoscendi, alter de principio libertatem subjecti, quod legi obtemperat, obligandi, suæque voluntatis honestatem dijudicandi, disfereret. Sic alii sensum moralem intellexerunt, esse, vel sensum fere proprie dictum

(*Sinne*) (*a*), five aliud quoddam organum morale (*b*), quo mens iustum ab iniusto, ita fere ut dulce ab amaro, album a nigro, calidum a frigido, aut saltem, ut consonans a dissonanti, pulchrum a turpi, interna quadam experientia immediate discernat, vel notiones quasdam honesti originarias, simplici tantum apprehensione, nullo vero iudicio & ratiocinio adveniente, in mente humana se sponte quasi explicantes. Alii vero, rationis & experientiae iudicium de rerum inter se nexu & respectu non despernetes, praecipue obligandi principium nomine sensus moralis insigniisse videntur: cum scilicet neque ab amore sui, neque a Dei arbitrio, neque a rationis autonomia, sed vel a sympathia inter homines, (*d*) vel ab harmonia quadam inter animum humanum & res morales illum afficientes (*e*), vel a pulchri-

-
- (*a*) HUTCHESON, *a System of moral philosophy* Vol. I.
- (*b*) V. HEMSTERHUYS *Oeuvres Philosophiques* T. I. Lettre sur l'homme & ses rapports. Inclutus hic Batavorum Plato organum morale juxta organa factus, vitus & auditus ponit; ad generalem tamen honesti notionem formandam, intellectus quoque vim esse necessariam concedit.
- (*c*) Praeter LEIBNITUM *Nouv. Essais* L. I. cit. II. & III. LEOPOLDIUS notiter peculiari modo hanc proponit sententiam. *Samlade skrifter* T. 3. p. 416 sqq.
- (*d*) SMITH, *Theory of moral sentiments*.
- (*e*) HEMSTERHUYS l. c. p. 196, 199.

ehritudine morali (f) vel ab innata pectoris humani benevolentia (g), vim derivarent internam, qua ad honeste agendum nos impelli sentimus. Cum vero in conscientia morali, diversa hæc momenta, sensus scilicet recti & decori in actionibus, quatenus externa sunt objecta, in physico rerum ordine effectum, vel naturæ consentaneum, vel utilem, vel pulchrum habere, ideoque moraliter necessaria esse intellectui visa, atque sensus iusti & honesti in libera hominis voluntate, quatenus ille sibi conscius est, se actionem aliquam velle, non solum commodi causa, sibi inde expectati, sed ob ipsam illam rectitudinem, sive necessitatem moralem, quam intellectus suus, nulla corruptus cupidine, in ea non potuit non perspicere: cum hæc inquam diversa momenta non discernentur: facile elucet, cur philosophorum de sensu morali docentium genera ita accurate distingui non possint, ut non plurimi, cum sensum moralem præcipue pro cognoscendi principio haberent, simul obligationem ex eo derivasse dicendi sint; & contra. Nobis vero, summæ studentibus brevitati, generalis hæc distinctio rei, quam communiter defendunt, conspectum ejus faciliorem reddet.

§. III.

Quod igitur ad primam attinet quæstionem: an justum in actionibus mero distingvatur sensu: minime

A 3

qui-

(f) HOME, *Essay on the principles of morality.*

(g) ROUSSEAU *Emile* T. 3. Hutcheson, Hume, Leopold II. c.

quidem negandum est: istam differentiam nullam omnino homini fore, nisi originaria boni & mali distinctio sensuum ope fieret, cum externorum, quibus delectatio ac dolor a corporibus hauritur, tum interni, quo animus se ipsum sentit, suis operationibus vel delectatus vel afflictus. Sed mero sensu externo, non nisi physicum & quidem præsens, bonum & malum discernimus; ne horum quidem majorem & minorem gradum sine judicio observaturi. Ad judicium vero opus est, cum memoriæ & phantasiæ, tum intellectus ope & vi. Similiter internus sensus nihil nisi præsentem exhibet effectum a aut gratum aut ingratum operationum animi. Malum vero & bonum morale, (quo scilicet justum & injustum objectivum intelligimus, non justitiam & injustitiam subjectivam (*h*)), regulis determinandum est generalibus: quarum materia quidem sensuum experientiae sed forma non nisi judicio & ratiocinio debita est.

Sensus ille interior, qui honestum a turpi immediate discernat, unde materiam hauriat, nisi per sensus externos & internum? Unde formam sumat nisi ab
inna-

(*h* Ne male intelligamur, observare debemus, nos vocabulum *subjectivi* de eo adhibere, quod in persona agente inest, aut ab ea oritur. *Objectivam* autem appellamus omnem rem, quæ personam afficit. Ideoque etiam rationem & virtutem hoc sensu subjectivam vocamus: ideo non negantes, eas esse alio sensu objectivas (universales & necessarias.)

innata aliqua mentis lege? Qua vero? Num alias in mente leges observare potuimus, quam eas, quæ aut in perceptione rerum per sensus, aut in associatione notionum, e qua memoria & phantasia pendunt, aut in iudicio, abstractione & ratiocinio, aut in idearum rationalium formatione sese produunt? Horum vero generum primum & secundum non nisi materiam sensualem boni moralis præbent. Tertio igitur & quarto forma est quærenda; hoc est: non nisi intellectus & ratio, ad experientiam suas adhibentes vires, bonum morale a malo distinguunt.

Hæc argumentatis contra eos quoque valet, qui notiones quasdam morales in mente quasi sponte enasci statuunt, his præcipuis utentes rationibus; una, quod, factis jam antea a mente nostra, actionem aliquam moralem considerante, discrimine honesti & turpis, postea demum, ope iudicii & syllogismi, rationem ejus reddere studeamus; altera, quod actionis, de cujus honestate inter omnes mortales convenit, justitiam ostendere ratio & intellectus interdum nequeant. Quæ argumenta, si constant, nimiam probent: primum scilicet, hominem ad honeste & juste agendum, intellectu & ratione non omnino egere; deinde nullam esse hominis libertatem, cum actiones suæ, etiam quatenus morales sunt, non a ratione, sed a sensu pendeant. Sed facta illa, quibus hæc firmatur hypothesis, alio modo explicari posse nobis

vi-

videntur. Quamcunque enim prompta sint iudicia nostra moralia: id non impedit, quominus intellectus ea formet. Quantum valeat *habitus* animi non minus, quam corporis, ad varias administrandas res, quotidiana docet experientia. Quis nostrum non mero quasi intuitu oculorum librum legit? Num tamen id sine vi intellectus fieri potest? Quantum in puero mens laboravit, ut litteras dignoscere, syllabas componere, variaque orationis signa intelligere disceret. Similiter, qui notas legens musicas citharam tangit, aut qui manuscriptum typis imitatur, mechanice & immediate id agere & intelligere videtur, quod tamen non nisi arte efficitur. Quid autem impedit, quominus in rebus quoque moralibus dijudicandis, idem valeat *habitus* intellectus & rationis? Quod vero ad alterum attinet argumentum, actiones esse honestas, quas sensus moralis apud omnes homines approbet, ratio vero rejiciat: id non nisi speciem habet veritatis, facile disparentem, si discrimen observatur, quod facimus, inter justum objectivum, de quo variæ esse possunt opiniones, undeque collisiones oriuntur officiorum, & justitiam subjectivam, quæ una eademque semper manet. Quamvis enim actio aliqua per se considerata talis non sit, ut intellectus noster eam pro moraliter necessaria sive universaliter probabili habeat; tamen consilium hominis, qui, suam sequens persuasionem, honesta mente, nec sine magno sui commodi neglectu, eandem commisit actionem, quia justam esse

esse credit, honestatem suam omnirationi probatam conservabit.

His paucis minime quidem negamus, elementa rerum moralium sensu dignosci; sed contendimus, iudicio & ratiocinio opus esse, ut a physicis in morales mutantur; cum nil sit morale, nisi regula universalis definitum, hæc vero non nisi ab intellectu fiat. Non igitur disputamus, annon verum, iustum, benignum, decorum, per se animo humano immediate placeant, cujus grati sensus ulteriorem quærere causam, æque vanum forte sit, ac dulcedinis sive acrimoniæ rerum, quæ linguam afficiunt, rationem petere; sed urgemus, has sensus interni observationes, æque ac experientiam sensuum externorum de corporum grato & ingrato effectu, non efficere nisi materiam honesti objectivi; e quo deinde abstrahantur præcepta moralia, intellectu scilicet de causis, finibus & nexu rerum iudicante, ratione autem & omnia colligente iudicia, & ad leges suas innatas de absoluto & infinito omnem eorum summam ultimo referente.

§. VI.

Neque pro obligandi principio sensum moralem haberi posse, facile constat. Ad obligationem enim requirantur & lex, quæ obligat, & libera voluntas,

B

quæ

quæ obligatur. Legis vero notio sensû concipi haud potest; atque voluntas, quæ sensu commovetur, minime est libera: nisi sensum intelligis esse effectum legis, conscientiam obligantis. Effectus vero principii obligantis non est ipsum principium. Quod ad sympathiam, harmoniam inter res externas & animum humanum, pulchritudinem moralem, benevolentiam naturalem & ceteros impulsus sociales attinet: hi quidem omnes ab infantia usque, magnam exserunt vim, sensationi, memoriæ & phantasiæ aliisque causis physicis debitam; moralem vero obligationem minime efficiunt, nisi ratio necessitatem earum lege morali definierit. Hac enim sublata, ad injustitiam æque facile, ac ad justitiam ducunt. Dei vero voluntatem sensû quodam immediato obligare posse; vanum est & periculosum mysticorum figmentum.

§. V.

Sed quamvis negemus, vel objectivum boni & mali moralis discrimen, vel subjectivam conscientiæ obligationem e sensu morali esse derivandam: hunc tamen vel nullum esse, vel inutilem minime contendimus. Nempe sensus moralis nobis est: intellectus & rationis, aut de bono morali objective concepto judicantium, aut officium, subjective obligans,
in-

injungentium, in pectus sive sentiendi facultatem (per sensum internum) effectus realis: quo animi motus, etiam corpus, cum mente intime conjunctum, afficientes, facile excitentur. Duplicem igitur esse sensus moralis indolem & usum, existimamus. Aut mera cognitione justii & honesti, (in alienis v. c. actionibus, olim & procul patratibus nec ad nostram conditionem ullo modo referendis, conspicui) aut obligatione, quam nos ipsi ad juste & honeste agendum sentimus, animus noster movetur. Illum quidem sensum præcedentem hic plerumque sequitur: non tamen semper. Aliter certe illo, aliter hoc afficimur. Atque ille in uno homine est acutior. & celerior, hic in altero efficacior. Ille ab ingenii cultura, hic a sola rationis & religivnis in voluntatem vi pendet. Illum multi habent vividum & exquisitum, qui hunc negligunt: justo & honesto, in historia, carmine, tabula depicto, vehementer moti; mox tamen justitiam & honestatem in actionibus suis ipsi non servaturi. Utriusque autem sensus colendi in educatione summa habenda est cura; illius, ut discrimen turpis & honesti diligenter sentiatur; hujus vero, ut vis officii semper præsens & efficax sit. Sed ita intellecti sensus moralis & originem ac naturam, & in praxi morali usum, jam ostensuri, quod proprium erat opellæ nostræ consilium: id in aliud tempus differre coacti sumus.

The first part of the paper is devoted to a general
 consideration of the problem. It is shown that the
 problem is equivalent to the problem of finding
 the minimum of a certain functional. This
 functional is defined as follows:

$$J(u) = \int_{\Omega} |\nabla u|^2 dx + \int_{\Omega} u^2 dx - \int_{\Omega} f u dx$$

where Ω is the domain of interest, ∇ is the gradient operator, and f is a given function. The
 minimum of this functional is attained at the solution of the problem.

In the second part of the paper, the existence and
 uniqueness of the solution is proved. It is shown
 that the solution is unique and that it satisfies
 the following properties:

$$\int_{\Omega} \nabla u \cdot \nabla v dx + \int_{\Omega} u v dx = \int_{\Omega} f v dx$$

for all functions v in the class $H^1_0(\Omega)$. This property is used to show that the solution is unique.

Finally, in the third part of the paper, the
 convergence of the Galerkin method is proved. It is
 shown that the Galerkin method converges to the
 exact solution of the problem.